ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 15ης Δεκεμβρίου 1994 *

Στην υπόθεση C-320/92 P,

Finanziaria Siderurgica Finsider SpA, υπό εκκαθάριση, με έδρα τη Ρώμη, εκπροσωπουμένη από τους G. Greco, δικηγόρο Μιλάνου, και N. Schaeffer, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο του δευτέρου, 12, avenue de la Porte-Neuve,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 5 Ιουνίου 1992 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) στην υπόθεση T-26/90, Finsider κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-1789), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι

η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από τον A. Aresu, μέλος της νομικής υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γ. Κρεμλή, μέλος της νομικής υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους F. A. Schockweiler, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini και J. L. Murray (εισηγητή), δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη

συνεδρίαση της 15ης Δεκεμβρίου 1993,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με αίτηση που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 28 Ιουλίου 1992, η Società Finanziaria Siderurgica Finsider SpA (στο εξής: Finsider) άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚΑΧ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 1992 στην υπόθεση T-26/90, Finsider κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-1789), καθόσον το Πρωτοδικείο αρνήθηκε, αφενός μεν, να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 21ης Μαρτίου 1990 με την οποία επιβλήθηκε στην αναιρεσείουσα πρόστιμο για υπέρβαση ποσοστώσεων, αφετέρου, δε να μειώσει το ύψος αυτού.

2 Από την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση (σκέψεις 1 και 9) προκύπτει ότι η απόφαση 2794/80/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 31ης Οκτωβρίου 1980 (ΕΕ L 291, σ. 1, ειδ. έκδ. 013/010, σ. 50), θέσπισε σύστημα ποσοστώσεων παραγωγής για ορισμένα προϊόντα της βιομηχανίας σιδήρου. Το σύστημα αυτό παρατάθηκε για τα έτη 1986 και 1987 με την απόφαση 3485/85/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 27ης Νοεμβρίου 1985 (ΕΕ L 340, σ. 5), και για τους πρώτους έξι μήνες του έτους 1988, με την απόφαση 194/88/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 6ης Ιανουαρίου 1988, που παρατείνει το σύστημα επιτήρησης και ποσοστώσεων παραγωγής ορισμένων προϊόντων για τις επιχειρήσεις της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 25, σ. 1, στο εξής: απόφαση 194/88). Η ισχύς του συστήματος έληξε στις 30 Ιουνίου 1988.

3 Στις 9 Ιουνίου 1988, η Finsider ζήτησε από την Επιτροπή την άδεια να παράγει και να παραδώσει στην κοινή αγορά, κατά το δεύτερο τρίμηνο του 1988, ποσότητα χάλυβα μεγαλύτερη από την ποσόστωση που της χορηγήθηκε για την περίοδο αυτή (σκέψη 7 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

4 Η αίτησή της στηριζόταν στο άρθρο 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της αποφάσεως 194/88, η οποία εξουσιοδοτεί την Επιτροπή να επιτρέπει, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, σε μια επιχείρηση να χρησιμοποιεί προκαταβολικά κατά τη διάρκεια ενός τριμήνου μέρος των ποσοστώσεων που προβλέπονται για το επόμενο τρίμηνο.

5 Βάσει του άρθρου 58, παράγραφος 4, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, η Επιτροπή διαπίστωσε, με απόφαση της 21ης Μαρτίου 1990, ότι η Finsider, χωρίς να έχει λάβει άδεια, υπερέβη τις ποσοστώσεις που της είχαν χορηγηθεί για το δεύτερο τρίμηνο του 1988. Ως κύρωση η Επιτροπή επέβαλε στην εταιρία αυτή πρόστιμο 2 153 550 ECU (σκέψη 31 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

6 Στις 18 Μαΐου 1990, η Finsider άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή διώκουσα την ακύρωση της αποφάσεως αυτής και, επικουρικώς, τη μείωση του προστίμου. Η προσφυγή απορρίφθηκε ως προς όλους τους λόγους της από το Πρωτοδικείο με απόφαση της 5ης Ιουνίου 1992, κατά της οποίας η Finsider άσκησε την παρούσα αίτηση αναιρέσεως.

7 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η Finsider προσάπτει κατ' ουσίαν στο Πρωτοδικείο ότι:

— δεν έλαβε υπόψη του την απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουνίου 1989 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 218/87, 223/87, 72/88 και 92/88, Hoogovens Groep κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1989, σ. 1711), με την οποία ακυρώθηκαν τα άρθρα 5 και 17 της αποφάσεως 194/88·

— παραβίασε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης·

— ερμήνευσε εσφαλμένα το άρθρο 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της αποφάσεως 194/88·

— διαπίστωσε ότι η απόφαση της Επιτροπής ήταν επαρκώς αιτιολογημένη·

— έκρινε ότι η αίτηση προκαταβολικής χρησιμοποιήσεως των ποσοστώσεων μπορούσε να απορριφθεί σιωπηρώς·

— έκρινε ότι η Επιτροπή της είχε κοινοποιήσει επαρκή δεδομένα προκειμένου να προσδιορίσει την υπέρβαση των ποσοστώσεων και

— αρνήθηκε να μειώσει το ύψος του προστίμου.

Επί του πρώτου λόγου

8 Με τον πρώτο λόγο, η Finsider ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη του την προμνησθείσα απόφαση Hoogovens Groep κ.λπ. κατά Επιτροπής, με την οποία το Δικαστήριο ακύρωσε τα άρθρα 5 και 17 της αποφάσεως 194/88.

9 Η πρώτη από τις διατάξεις αυτές είχε ως εξής:

«1. Η Επιτροπή καθορίζει, ανά τρίμηνο, για κάθε επιχείρηση τις ποσοστώσεις παραγωγής και το τμήμα των ποσοστώσεων αυτών που είναι δυνατόν να διατεθεί στην κοινή αγορά:

— βάσει των παραγωγών και ποσοτήτων αναφοράς που αναφέρονται στο άρθρο 4, παράγραφος 4, και στο άρθρο 6,

— εφαρμόζοντας σ' αυτές τις παραγωγές και ποσότητες αναφοράς τα ποσοστά μειώσεως που αναφέρονται στο άρθρο 8.

2. Λαμβανομένων υπόψη των ορίων που καθορίζονται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, η Επιτροπή, αν είναι ανάγκη, μπορεί να προβεί στην προσαρμογή των ποσοστώσεων που καθορίζονται σύμφωνα με την παράγραφο 1.»

10 Κατά τη Finsider, η διάταξη αυτή αποτελούσε τη νομική βάση η οποία επέτρεπε στην Επιτροπή να καθορίζει τις ποσοστώσεις χάλυβα για τα δύο πρώτα τρίμηνα του 1988. Εφόσον η διάταξη αυτή ακυρώθηκε με την προμνησθείσα απόφαση Hoogovens Groep κ.λπ. κατά Επιτροπής, οι ποσοστώσεις που καθορίστηκαν για το 1988 έπαυσαν να έχουν οποιαδήποτε ισχύ, με συνέπεια να καθίσταται αδύνατη η διαπίστωση οποιασδήποτε υπερβάσεως.

11 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί, όπως τόνισε και το Πρωτοδικείο, ότι, με την προμνησθείσα απόφαση Hoogovens Groep κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 26, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι το άρθρο 5 της αποφάσεως 194/88 επαναλάμβανε το περιεχόμενο του άρθρου 5 της προμνησθείσας αποφάσεως 3485/85 και, κατά συνέπεια, έκρινε ότι το πρώτο από τα άρθρα αυτά έπρεπε να ακυρωθεί για τους ίδιους λόγους με εκείνους που είχαν οδηγήσει στην ακύρωση του δευτέρου με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1988 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 33/86, 44/86, 110/86, 226/86 και 285/86, Peine-Salzgitter κατά Επιτροπής (Συλλογή 1988, σ. 4309).

12 Με την τελευταία όμως αυτή απόφαση, το άρθρο 5 δεν ακυρώθηκε διότι εξουσιοδοτούσε την Επιτροπή να καθορίζει ποσοστώσεις, αλλά καθόσον δεν επέτρεπε τον καθορισμό ποσοστώσεων παραδόσεως επί βάσεως την οποία η Επιτροπή θεωρεί δίκαιη για τις επιχειρήσεις στις οποίες η σχέση μεταξύ της ποσοστώσεως παραγωγής και της ποσοστώσεως παραδόσεως είναι αισθητά μικρότερη από τον κοινοτικό μέσον όρο.

13 Επομένως, η Επιτροπή μπορούσε να καθορίσει τις ποσοστώσεις για το 1988, εφόσον ελάμβανε πρόνοια ώστε να τηρηθεί η επιταγή της δίκαιης

κατανομής που υπογράμμισε το Δικαστήριο, ότι οι ποσοστώσεις αυτές μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν προκειμένου να προσδιοριστεί αν η Finsider είχε υπερβεί την ποσότητα που της είχε χορηγηθεί και ότι, επομένως, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η Finsider, το Πρωτοδικείο δεν παρέβλεψε την προμνησθείσα απόφαση Hoogovens Groep κ.λπ. κατά Επιτροπής.

14 Η δεύτερη διάταξη στην οποία αναφέρεται η Finsider με τον πρώτο της λόγο, ήτοι το άρθρο 17 της αποφάσεως 194/88, το οποίο επίσης ακυρώθηκε με την προμνησθείσα απόφαση Hoogovens Groep κ.λπ. κατά Επιτροπής, επέτρεπε στις επιχειρήσεις να μετατρέπουν σε ποσοστώσεις παραδόσεως μέρος της διαφοράς μεταξύ των ποσοστώσεων παραγωγής και παραδόσεως που τους είχαν χορηγηθεί:

«Επιτρέπεται στις επιχειρήσεις να μετατρέπουν κάθε τρίμηνο, για κατηγορία προϊόντων που καθορίζεται από τις ίδιες και σύμφωνα με τη σχέση 1: 0,85, ένα μέρος της διαφοράς μεταξύ της ποσόστωσης παραγωγής που προκύπτει από την παραγωγή αναφοράς και του τμήματος της ποσόστωσης που προκύπτει από την ποσότητα αναφοράς που μπορεί να παραδοθεί στην κοινή αγορά, σε ποσοστώσεις που μπορούν να παραδίδονται μέσα στην κοινή αγορά.»

15 Ενώπιον του Πρωτοδικείου, η Finsider υποστήριξε ότι η εφαρμογή της διατάξεως αυτής κατά τη διάρκεια της περιόδου από την 1η Ιανουαρίου 1987 μέχρι τις 30 Ιουνίου 1988 επέτρεψε σε ορισμένες επιχειρήσεις να αυξήσουν τις παραδόσεις χάλυβα και ότι η όξυνση του ανταγωνισμού στην κοινή αγορά της είχε προκαλέσει σημαντική μείωση των παραδόσεων. Αφότου το Δικαστήριο ακύρωσε το άρθρο 17, η Επιτροπή έπρεπε να είχε προβεί σε συμψηφισμό μεταξύ της προσαπτομένης στη Finsider υπερβάσεως και της απωλείας παραδόσεων που υπέστη.

16 Απαντώντας στην επιχειρηματολογία αυτή, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη της τις συνέπειες της ακυρώσεως του άρθρου 17 μειώνοντας, για την περίοδο αυτή και για τις δύο κατηγορίες προϊόντων που καλύπτει η απόφαση, τις αρχικά υπολογισθείσες υπερβάσεις (σκέψη 65 in fine της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

17 Στα πλαίσια της αιτήσεως αναιρέσεως, η Finsider ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή έπρεπε επίσης να λάβει υπόψη τις μειώσεις των παραδόσεων που προκάλεσε η εφαρμογή του άρθρου 17 κατά τη διάρκεια άλλων περιόδων πλην του δευτέρου τριμήνου του έτους 1988 και για κατηγορίες άλλες από εκείνες που προβλέπει η απόφαση. Απορρίπτοντας το αίτημα αυτό, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα.

18 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί η διάταξη του άρθρου 34 της Συνθήκης ΕΚΑΧ:

«Σε περίπτωση ακυρώσεως το Δικαστήριο αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον της Ανωτάτης Αρχής. Η Ανωτάτη Αρχή υποχρεούται να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της ακυρωτικής αποφάσεως. Αν επιχείρηση ή ομάς επιχειρήσεων υφίσταται άμεση και ειδική ζημία εξαιτίας αποφάσεως ή συστάσεως, η οποία εκρίθη από το Δικαστήριο ότι επιβαρύνεται με πταίσμα που θεμελιώνει την ευθύνη της Κοινότητος, η Ανωτάτη Αρχή υποχρεούται να λάβει, ασκώντας τις εξουσίες που της παρέχονται από τις διατάξεις της παρούσης Συνθήκης, τα κατάλληλα μέτρα για να εξασφαλίσει εύλογη αποκατάσταση της ζημίας που προκύπτει ευθέως από την ακυρωθείσα απόφαση ή σύσταση και να χορηγήσει, κατά το αναγκαίο μέτρο, δίκαιη αποζημίωση.

Αν η Ανωτάτη Αρχή παραλείψει να λάβει, εντός ευλόγου προθεσμίας, τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της ακυρωτικής αποφάσεως, είναι δυνατή η άσκηση προσφυγής αποζημιώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου.»

19 Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι η Επιτροπή πρέπει να λαμβάνει τα κατάλληλα μέτρα για την αποκατάσταση της ζημίας που ενδεχομένως προκλήθηκε από πράξη που μπορεί να θεμελιώσει την ευθύνη της Κοινότητας.

20 Όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 23ης Φεβρουαρίου 1961 στην υπόθεση 30/59, De Gesamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg κατά Ανωτάτης

Αρχής (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 547), δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να υπαγορεύσει στην Ανωτάτη Αρχή τις αποφάσεις που πρέπει να ληφθούν κατόπιν της ακυρωτικής αποφάσεως, αλλά πρέπει να περιοριστεί στο να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιόν της.

21 Η διατύπωση του άρθρου 34 δείχνει επίσης ότι, οσάκις η Επιτροπή δεν εκτελεί την υποχρέωση που υπέχει από τη διάταξη αυτή, η επιχείρηση μπορεί να ασκήσει αγωγή αποζημιώσεως. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, θα πρέπει να αποδείξει την ύπαρξη πταίσματος, ζημίας και αιτιώδους συνδέσμου, ενώ ο παράνομος χαρακτήρας της ακυρωθείσας πράξεως δεν αρκεί για τη θεμελίωση της ευθύνης της Κοινότητας (βλ. απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 1992 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-363/88 και C-364/88, Finsider κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-359).

22 Από τις σκέψεις αυτές προκύπτει ότι τα δικαστήρια της Κοινότητας δεν μπορούν να υποχρεώσουν την Επιτροπή να λάβει υπόψη της, στα πλαίσια του υπολογισμού της προσαπτομένης σε μια επιχείρηση υπερβάσεως της ποσοστώσεως, τις συνέπειες της ακυρώσεως πράξεως που ενδεχομένως προκαλεί ζημία στην επιχείρηση αυτή. Η αρμοδιότητα των δικαστηρίων αυτών, οσάκις επιλαμβάνονται αγωγής αποζημιώσεως, περιορίζεται στο να εξετάζουν αν πληρούνται οι προϋποθέσεις για την επιδίκαση αποζημιώσεως, ήτοι αν υπάρχει πταίσμα, ζημία και αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ τους.

23 Επομένως, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι «δεν εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να επιβάλει στην Επιτροπή (...) τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση ακυρωτικής αποφάσεως του Δικαστηρίου» στα πλαίσια του άρθρου 34 της Συνθήκης ΕΚΑΧ (σκέψη 65 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

24 Επομένως, ο πρώτος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου

25 Δεύτερον, η Finsider προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε ότι γνώριζε ότι καταρχήν απορρίπτονται οι αιτήσεις περί προκαταβολικής χρησιμοποιήσεως των ποσοστώσεων σε περίπτωση μεταγενέστερης καταργήσεως των ποσοστώσεων και ότι, υπ' αυτές τις συνθήκες, δεν μπορούσε ευλόγως να αναμένει ότι θα εγκρινόταν η υπέρβαση της ποσοστώσεως που της είχε χορηγηθεί. Υιοθετώντας αυτή τη θέση, το Πρωτοδικείο παραβίασε, κατά τη Finsider, την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

26 Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι, στα πλαίσια της ανήκουσας σ' αυτό εξουσίας εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών, «η προσφεύγουσα δεν (μπορούσε) να ισχυρίζεται ότι η λήξη της ισχύος του συστήματος ποσοστώσεων την αιφνιδίασε εφόσον η Επιτροπή είχε σαφώς επισημάνει με τις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεώς της 194/88 ότι διατηρούσε σε ισχύ το σύστημα ποσοστώσεων επί δύο συμπληρωματικά τρίμηνα για ορισμένα προϊόντα, συνοδεύοντας όμως αυτή τη διατήρηση με "χαλάρωση των ποσοστώσεων το δεύτερο τρίμηνο ώστε να προετοιμάζεται, μετά τις 30 Ιουνίου 1988, η απελευθέρωση (της αγοράς)"» (σκέψη 97). Η διαπίστωση αυτή θεμελιώνει επαρκώς την κρίση ότι δεν παραβιάστηκε η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

27 Η Finsider ισχυρίζεται ακόμη ότι «προκαταβολικές χρησιμοποιήσεις αυτού του είδους έχουν βεβαίως χορηγηθεί σε άλλες επιχειρήσεις (...) βάσει επισήμων αποφάσεων της Επιτροπής» και ότι «πρόκειται για πραγματικά περιστατικά που αγνόησε πλήρως η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση».

28 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι ουδέποτε η Finsider προσκόμισε οποιοδήποτε πραγματικό στοιχείο ικανό να στηρίξει τον ισχυρισμό της και, εξάλλου, δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο, οσάκις αποφασίζει επί νομικών ζητημάτων στα πλαίσια αιτήσεως αναιρέσεως, να αποφαίνεται επί των πραγματικών περιστατικών που θα μπορούσαν να του υποβάλουν οι διάδικοι.

29 Επομένως, ο δεύτερος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου, τετάρτου και πέμπτου λόγου

30 Ο τρίτος, τέταρτος και πέμπτος λόγος αφορούν την απόφαση της 21ης Μαρτίου 1990, με την οποία επιβλήθηκε στη Finsider κύρωση για υπέρβαση των ποσοστώσεων, στον βαθμό που η πράξη αυτή συνιστά απορριπτική «απόφαση» της Επιτροπής επί της αιτήσεως περί προκαταβολικής χρησιμοποιήσεως ποσοστώσεων. Κατά τη Finsider, το Πρωτοδικείο εσφαλμένα έκρινε ότι η «απόφαση» αυτή ήταν σύμφωνη με το άρθρο 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της αποφάσεως 194/88, ότι ήταν επαρκώς αιτιολογημένη και ότι μπορούσε να ληφθεί σιωπηρώς.

31 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί καταρχάς ότι η απόφαση της 21ης Μαρτίου 1990, αφενός μεν, διαπιστώνει υπέρβαση ποσοστώσεων από τη Finsider αντίθετη προς την απόφαση 194/88, αφετέρου δε, επιβάλλει, λόγω αυτής της υπερβάσεως, κυρώσεις εις βάρος της εταιρίας αυτής (βλ. άρθρα 1 και 2 της προμνησθείσας αποφάσεως).

32 Εξάλλου, πρέπει να τονιστεί ότι κατά την τέταρτη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 194/88, «σε περίπτωση άμεσης επιστροφής στους κανόνες της αγοράς, υπήρχε κίνδυνος εξαιρετικά απότομης μείωσης των τιμών» και ότι «συνεπώς φαίνεται ότι δικαιολογείται η διατήρηση των ανωτέρω προϊόντων επί δύο ακόμη τρίμηνα στο σύστημα ποσοστώσεων». Έτσι, η ισχύς του συστήματος των ποσοστώσεων έληξε στις 30 Ιουνίου 1988.

33 Κατά το άρθρο 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της ίδιας αποφάσεως, η Επιτροπή μπορεί να επιτρέψει στην επιχείρηση να χρησιμοποιήσει προκαταβολικά τις ποσοστώσεις του επομένου τριμήνου. Αυτό προϋποθέτει ότι η Επιτροπή καθορίζει ποσοστώσεις γι' αυτό το επόμενο τρίμηνο. Η ερμηνεία αυτή επιβάλλεται εξάλλου ενόψει του σκοπού της διατάξεως, ο οποίος συνίσταται στην εισαγωγή ορισμένης ελαστικότητας στο σύστημα των ποσοστώσεων χωρίς

ωστόσο να επιτρέπεται, επί ποινή να πληγεί το εν λόγω σύστημα, αύξηση της ποσότητας χάλυβα που μπορεί να παράγει και/ή να παραδώσει μια συγκεκριμένη επιχείρηση.

34 Επομένως, εφόσον η ισχύς του συστήματος των ποσοστώσεων έληξε στις 30 Ιουνίου 1988, καμιά προκαταβολική χρησιμοποίηση δεν μπορούσε πλέον να επιτραπεί κατά το δεύτερο τρίμηνο του 1988. Το προμνησθέν άρθρο 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε', κατέστη έτσι άνευ αντικειμένου μετά τη λήξη του πρώτου τριμήνου και η Επιτροπή δεν ήταν πλέον αρμόδια για να λάβει κατά τη λήξη της περιόδου αυτής απόφαση εγκρίνουσα ή απορρίπτουσα την προκαταβολική χρησιμοποίηση.

35 Προκειμένου να απαντήσει στην αίτηση περί προκαταβολικής χρησιμοποιήσεως που της υπέβαλε η Finsider, η Επιτροπή δεν μπορούσε παρά να υπενθυμίσει στην εταιρία αυτή ότι η ισχύς του συστήματος των ποσοστώσεων έληξε στα τέλη του δευτέρου τριμήνου του 1988, χωρίς αυτή η πράξη πληροφορήσεως να μπορεί να θεωρηθεί «απόφαση» κατά την έννοια του άρθρου 14 της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Υπ' αυτήν την έννοια εξάλλου ένας προϊστάμενος τμήματος της Επιτροπής έστειλε στη Finsider, στις 2 Αυγούστου 1988, έγγραφο με το εξής περιεχόμενο:

«Επιθυμούμε να σας πληροφορήσουμε ότι το έν λόγω άρθρο (11, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της αποφάσεως 194/88) επιτρέπει τη χρησιμοποίηση ποσοστώσεων προκαταβολικά: αυτό προϋποθέτει την παραχώρηση ποσοστώσεων για τα επόμενα τρίμηνα. Εφόσον το σύστημα ποσοστώσεων δεν ισχύει πλέον από το τέλος Ιουνίου, το άρθρο 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε', δεν έχει πλέον εφαρμογή» (βλ. σκέψη 11 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

36 Επομένως, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα κρίνοντας, με τη σκέψη 71 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η «επίδικη απόφαση, επισημαίνοντας το μέγεθος της διαπιστωθείσας υπερβάσεως και το εφαρμοσθέν ύψος

του προστίμου στο πλαίσιο της οικείας διαδικασίας συνιστά σιωπηρή, βεβαία όμως, απορριπτική απόφαση της αιτήσεως χρησιμοποιήσεως προκαταβολικά ποσοστώσεων που υπέβαλε η προσφεύγουσα».

37 Εντούτοις, αν το σκεπτικό μιας αποφάσεως του Πρωτοδικείου ενέχει παραβίαση του κοινοτικού δικαίου, αλλά το διατακτικό της αποφάσεως είναι βάσιμο για άλλους νομικούς λόγους, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί (απόφαση της 9ης Ιουνίου 1992 στην υπόθεση C-30/91 P, Lestelle κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-3755, σκέψη 28).

38 Αυτό συμβαίνει εν προκειμένω, καθόσον, αφού το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η Επιτροπή δεν είχε λάβει απόφαση επί της αιτήσεως περί προκαταβολικής χρησιμοποιήσεως και δεν μπορούσε άλλωστε να το πράξει, οι λόγοι που βάλλουν κατά της προμνησθείσας αποφάσεως της 21ης Μαρτίου 1990, καθόσον η απόφαση αυτή συνεπάγεται κατά τη Finsider απόρριψη της αιτήσεως περί προκαταβολικής χρησιμοποιήσεως ποσοστώσεων που υπέβαλε, είναι άνευ αντικειμένου.

Επί του έκτου λόγου

39 Έκτον, η Finsider υποστηρίζει ότι κακώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η Επιτροπή της κοινοποίησε επαρκή δεδομένα προκειμένου να προσδιορίσει την υπέρβαση των ποσοστώσεων. Κατά την αναιρεσείουσα, η Επιτροπή έπρεπε επίσης να της κοινοποιήσει αντίγραφο των υπολογισμών ή πρακτικό με τα στοιχεία υπολογισμού που παρουσιάστηκαν κατά τη διμερή συνάντηση κατά την οποία συζητήθηκε η υπέρβαση.

40 Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι «η Επιτροπή, με το έγγραφό της, της 23ης Φεβρουαρίου 1989 (...), εξέθεσε τους υπολογισμούς που την οδήγησαν στη διαπίστωση υπερβάσεως ποσοστώσεων από την προσφεύγουσα για το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988. Κατόπιν αυτού του εγγράφου, η προσφεύγουσα

μπόρεσε να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της κατά τις συνεδριάσεις της 3ης Μαρτίου, 24ης Μαΐου 1989 και της 24ης Ιανουαρίου 1990 και με τις επιστολές της τής 15ης Μαρτίου, 12ης Ιουνίου, 14ης Ιουλίου, 1ης Αυγούστου, 8ης Σεπτεμβρίου 1989 και 7ης Φεβρουαρίου 1990. Η Επιτροπή, περαιτέρω, έλαβε υπόψη στην προσβαλλομένη πράξη τις παρατηρήσεις της προσφεύγουσας όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 7 της αποφάσεως 194/88, πράγμα που της γνωστοποίησε με έγγραφο της 5ης Ιουνίου 1989. Αντιθέτως, αρνήθηκε, ορθώς, να λάβει υπόψη την αιτηθείσα χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστώσεων βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της εν λόγω αποφάσεως, πράγμα που προκύπτει από τα πρακτικά της συνεδριάσεως της 24ης Μαΐου 1989. Ομοίως, ορθώς αρνήθηκε να λάβει υπόψη, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, τα αποτελέσματα της ακυρωτικής αποφάσεως του Δικαστηρίου της 14ης Ιουνίου 1989, καθόσον δεν αφορούσαν το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988 και τις κατηγορίες των προϊόντων για τις οποίες πρόκειται (Ια και Ιβ). Επιπλέον, κατά τη συνεδρίαση, οι διάδικοι συμφώνησαν στο ότι η Επιτροπή έδειξε στην προσφεύγουσα, κατά την άτυπη συνεδρίαση της 24ης Ιανουαρίου 1990, τους υπολογισμούς της για τον καθορισμό των ποσοστώσεων που η προσφεύγουσα στερήθηκε λόγω της εφαρμογής του άρθρου 17 της αποφάσεως 194/88, το οποίο ακυρώθηκε αργότερα από το Δικαστήριο, ειδικότερα όσον αφορά τις εν λόγω κατηγορίες προϊόντων και το εν λόγω τρίμηνο» (σκέψη 108).

41 Από τις διαπιστώσεις αυτές περί των πραγματικών περιστατικών, στις οποίες απόκειται στο Πρωτοδικείο να προβεί (βλ., ιδίως, απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 1991 στην υπόθεση C-283/90 P, Vidrányi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-4339, σκέψη 12), το Πρωτοδικείο συνήγαγε ορθώς ότι η Επιτροπή «παρέσχε στην προσφεύγουσα την ευκαιρία να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της επί της προβαλλομένης υπερβάσεως» (σκέψη 108).

42 Επομένως, ο έκτος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί της παράνομης αρνήσεως μειώσεως του ύψους του προστίμου

43 Τέλος, η Finsider υπογραμμίζει ότι το Πρωτοδικείο απέρριψε το αίτημά της περί μειώσεως του προστίμου, αφενός, στηριζόμενο σε λόγους διαφορετι-

κούς από τους εκτεθέντες από την Επιτροπή, καίτοι η αντικατάσταση λόγων αντίκειται προς το κοινοτικό δίκαιο, και, αφετέρου, μη λαμβάνοντας υπόψη τον αντλούμενο από την παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης λόγο.

44 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, το Πρωτοδικείο απάντησε στα επιχειρήματα της Finsider προς στήριξη του αιτήματός της περί μειώσεως του προστίμου και ότι, αφού απέρριψε την αντλούμενη από την παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης αιτίαση, έλαβε υπόψη όλα τα ενδεδειγμένα στοιχεία προκειμένου να εκτιμήσει το ύψος του προστίμου. Επομένως, ορθώς έκρινε, ασκώντας αυτή την εξουσία εκτιμήσεως, «ότι δεν συντρέχει λόγος μειώσεως του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου» (σκέψη 114 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

45 Επικουρικώς, η Finsider ζητεί από το Δικαστήριο να επανεξετάσει το ύψος του προστίμου, ενόψει των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν ενώπιόν του στα πλαίσια της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως, χωρίς ωστόσο να εξαφανίσει την απόφαση του Πρωτοδικείου λόγω νομικού σφάλματος.

46 Εντούτοις, δεν απόκειται στο Δικαστήριο, οσάκις αποφαίνεται επί νομικών ζητημάτων στα πλαίσια αιτήσεως αναιρέσεως, να υποκαθίσταται, για λόγους επιεικείας, στην κρίση του Πρωτοδικείου, κατά την άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του, ως προς το ύψος του επιβληθέντος σε επιχείρηση προστίμου λόγω παραβιάσεως, από αυτήν, του κοινοτικού δικαίου.

47 Επομένως, τα επιχειρήματα που προβάλλει η Finsider προς στήριξη της μειώσεως του ύψους του προστίμου πρέπει να απορριφθούν.

48 Ενόψει των σκέψεων αυτών, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

49 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Schockweiler Mancini Murray

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Δεκεμβρίου 1994.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

F. A. Schockweiler